

A Szeretet erősebb a halálnál

Hadnagy Margó nővér második éve él

fiatal fogadalmas Segítő Nővéreként

a marosvásárhelyi közösségünkben,

és ez a második éve

a rezidens gyermekgyógyászai képzésében is.

Gyermekgyógyász rezidens orvos vagyok Marosvásárhelyen.

És a korona-járvány nagyobb részében az újszülött osztályon dolgoztam, COVID-pozitív páciensekkel nem voltam közvetlen kapcsolatban (csak a járvány elején még a sürgősségi osztályon).

Így aztán ez a kis megosztás nem magáról a korona-vírus hozta szakmai tapasztalatokról szól, hanem sokkal inkább mindarról, ami ennek a járványnak következtében a háttérben zajlik.

Múlt hétfőn látogattam meg egyik kis betegemet, aki egy nagyon agresszív rákos betegségben szenved, és aki életének utolsó szakaszához érkezett. Otthon gondozták, egy ideje már alig evett valamit, s a légzés is nehezebbre esett. Én azt éreztem, hogy meg kell látogatnom, egy belső hang hívott, hogy a tavalyi évben kiépített kapcsolatot ilyen módon tiszteljem meg.

Ő mindig is egy harcos volt (most is az maradt), egy művész, egy erős kis nő.

Ahogy beléptem az otthoni szobájába, megismert, a szemében még mindig ott lobogott a tűz. Kicsit beszélgettem az édesanyjával, aztán egyszerűen csak jelen voltam, annak a kényszere nélkül, hogy bármit is mondjak. Ott és akkor megérintett egy lány fuvallat: az élet lengedezése nagyon közel a halálhoz.

Ugyanazon a héten épp ügyeletes is voltam az újszülött osztályon (mi gyermekgyógyász rezidens kollegák is jelen vagyunk a szülésnél). Még mindig megriaszt amikor egy-egy új élet küzdi magát erre a világra.

Abban az ügyeltben az egyik frissen született baba nem lélegzett jól rögtön születés után (ami amúgy néha előfordul). És bár 10-15 perccel később már minden rendben volt, el kellett vonulnom, hogy egy picit csendben lehessenek.

Ezek után talán nem meglepő, hogy küszködve a tehetetlenség dühével, a félelemmel, ezekben a napokban gyakrabban vívódom az Élet Istenével. És egyre erősebb az a sejtésem, hogy néha az életre vezető úton

megkerülhetetlen a sötétség, a fájdalom, a halál völgye.

És ha mégis merem ezt az életre vezető utat folytatni, be kell fogadnom a szeretet tüzeit, nehogy felemésszen a sötétség. Így aztán ennek a szeretetnek a tüzeiben táncolok önmagamért, s mindazokért akik éheznek annak a bizonyosságát, hogy a Szeretet erősebb a halálnál. Talán mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy a bizalmunkban megerősödjünk, hiszen a korona-járvány leginkább az egymásba vetett bizalmunkat vette célba.